

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (dziewiąta izba)

z dnia 5 maja 2022 r. *

Odwołanie – Dumping – Przywóz przewodów rurowych i rur, bez szwu, ze stali nierdzewnej pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej – Nałożenie ostatecznego cła antydumpingowego

W sprawie C-718/20 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 28 grudnia 2020 r.,

Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals Co. Ltd, z siedzibą w Huzhou (Chińska Republika Ludowa), którą reprezentowali adwokaci K. Adamantopoulos i P. Billiet,

wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną postępowania była:

Komisja Europejska, którą reprezentowali M. Gustafsson, P. Němečková i E. Schmidt, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (dziewiąta izba),

w składzie: S. Rodin (sprawozdawca), prezes izby, L.S. Rossi i O. Spineanu-Matei, sędziowie,

rzecznik generalny: G. Pitruzzella,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok

- 1 W niniejszym odwołaniu spółka Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals Co. Ltd (zwana dalej „Zhejiang”), z siedzibą w Chinach, wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 15 października 2020 r., Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals/Komisja (T-307/18, niepublikowanego, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”, EU:T:2020:487), w którym Sąd oddalił jej skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/330 z dnia 5 marca 2018 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych przewodów rurowych i rur, bez szwu, ze stali nierdzewnej pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, w następstwie przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 (Dz.U. 2018, L 63, s. 15), w zakresie, w jakim dotyczy ono tej spółki.

Ramy prawne

Prawo międzynarodowe

- 2 Decyzją Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotyczącą zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji porozumień będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994) (Dz.U. 1994, L 336, s. 1) Rada Unii Europejskiej przyjęła Porozumienie ustanawiające Światową Organizację Handlu (WTO), podpisane w Marrakeszu w dniu 15 kwietnia 1994 r., jak również porozumienia zawarte w załącznikach 1–3 do tego porozumienia, wśród których znajduje się Porozumienie w sprawie stosowania art. VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r. (Dz.U. 1994, L 336, s. 103, zwane dalej „porozumieniem antydumpingowym”).
- 3 Artykuł 18.3 porozumienia antydumpingowego ma następujące brzmienie:
„Z zastosowaniem postanowień ustępów 3.1 i 3.2 postanowienia niniejszego [p]orozumienia będą odnosić się do dochodzeń i weryfikacji istniejących środków wprowadzonych w dniu lub po dacie wejścia w życie Porozumienia WTO dla danego [c]złonka”.
- 4 W dniu 11 grudnia 2001 r., w drodze protokołu o przystąpieniu Chińskiej Republiki Ludowej do WTO (zwanego dalej „protokołem o przystąpieniu Chin do WTO”), państwo to stało się stroną WTO.
- 5 Zgodnie z art. 15 lit. a) i d) tego protokołu:
„Artykuł VI [Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 (Dz.U. 1994, L 336, s. 11, zwanego dalej »GATT 1994«)], [porozumienie antydumpingowe] i [porozumienie w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych (Dz.U. 1994, L 336, s. 156)] mają zastosowanie w postępowaniach dotyczących przywozu towarów pochodzących z Chin do członka WTO zgodnie z następującymi zasadami:
a) określając porównywalność cen zgodnie z art. VI GATT 1994 i [p]orozumieniem antydumpingowym, importer-członek WTO stosuje chińskie ceny lub koszty dla przemysłu objętego dochodzeniem lub metodologię, która nie jest oparta na ścisłym porównaniu z krajowymi cenami lub kosztami w Chinach w oparciu o następujące zasady:

- (i) jeżeli producenci objęci dochodzeniem są w stanie wyraźnie wykazać, że w przemyśle produkującym produkt podobny obowiązują warunki rynkowe w odniesieniu do wytwarzania, produkcji i sprzedaży tego produktu, importer-członek WTO stosuje chińskie ceny lub koszty dla przemysłu objętego dochodzeniem w określaniu porównywalności cen;
- (ii) importer-członek WTO może stosować metodykę nieopartą na bezpośrednim porównaniu z cenami lub kosztami krajowymi w Chinach, jeżeli producenci objęci dochodzeniem nie są w stanie wyraźnie wykazać, że w przemyśle produkującym produkt podobny obowiązują warunki rynkowe w odniesieniu do wytwarzania, produkcji i sprzedaży tego produktu.

[...]

d) Gdy [Chińska Republika Ludowa] dowi[edzie], zgodnie z prawem krajowym importera-członka WTO, że [jest] gospodarką rynkową, postanowienia lit. a) wygasają, pod warunkiem że krajowe prawo importującego członka zawiera kryteria gospodarki rynkowej na dzień przystąpienia. W każdym przypadku postanowienia lit. a) ppkt (ii) wygasają [piętnaście] lat po dniu przystąpienia. Ponadto jeśli [Chińska Republika Ludowa] dowi[edzie], zgodnie z prawem krajowym importera-członka WTO, że w danym przemyśle lub sektorze panują warunki gospodarki rynkowej, postanowienia lit. a) dotyczące gospodarki nierynkowej nie będą już miały zastosowania do tego przemysłu lub sektora”.

Prawo Unii

Rozporządzenie (UE) 2016/1036

- 6 Motyw 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21), stanowi:

„W celu zapewnienia prawidłowego i przejrzystego stosowania zasad [porozumienia antydumpingowego] należy przenieść jego język do prawodawstwa Unii w możliwie najszerszym zakresie”.

- 7 Artykuł 2 tego rozporządzenia, zatytułowany „Stwierdzenie istnienia dumpingu”, stanowi w ust. 7 lit. a) i b) oraz w ust. 10 i 11:

„7. a) W przypadku przywozu z krajów nieposiadających gospodarki rynkowej normalną wartość określa się w oparciu o cenę lub wartość skonstruowaną w warunkach gospodarki rynkowej państwa trzeciego lub cenę z takiego kraju przeznaczoną dla innych krajów, łącznie z Unią, a w przypadku gdy jest to niemożliwe – w oparciu o inną uzasadnioną metodę, w tym na podstawie ceny faktycznie płaconej lub należnej w Unii za produkt podobny, gdy jest to niezbędne, odpowiednio zmodyfikowanej tak, aby uwzględniała odpowiednią marżę zysku.

Wyznaczone zostanie państwo trzecie posiadające gospodarkę rynkową w oparciu o uzasadnioną metodę, z odpowiednim uwzględnieniem wiarygodnych informacji dostępnych w czasie wyznaczania. Uwzględnia się także ograniczenia czasowe. Gdy jest to możliwe, wykorzystuje się państwo trzecie o gospodarce rynkowej, będące przedmiotem tego samego dochodzenia.

Wkrótce po wszczęciu dochodzenia jego strony informuje się o wyznaczeniu państwa trzeciego o gospodarce rynkowej, pozostawiając stronom 10 dni na przesłanie swych uwag.

- b) W odniesieniu do postępowań antydumpingowych dotyczących przywozu z Chińskiej Republiki Ludowej, Wietnamu i Kazachstanu oraz z jakiegokolwiek kraju o gospodarce nierynkowej, które jest członkiem WTO w dniu wszczęcia dochodzenia, wartość normalna jest określana zgodnie z ust. 1–6 w wypadku wykazania, na podstawie właściwie uzasadnionych wniosków przedstawianych przez jednego lub wielu producentów poddanych postępowaniu oraz zgodnie z kryteriami i procedurami określonymi w lit. c), że warunki gospodarki rynkowej przeważają w stosunku do tego producenta lub producentów pod względem produkcji i sprzedaży podobnego odnośnego towaru. Jeśli wyżej wspomniana sytuacja nie będzie miała miejsca, stosuje się zasady określone w lit. a).

[...]

10. Dokonuje się obiektywnego porównania ceny eksportowej z wartością normalną. Porównania dokonuje się na tym samym poziomie handlu, w odniesieniu do sprzedaży dokonanych w jak najbardziej zbliżonych terminach oraz z należytym uwzględnieniem różnic wpływających na porównywalność cen. W przypadku gdy nie jest możliwe porównanie ustalonej wartości normalnej i ceny eksportowej na takiej podstawie, uwzględnia się, w formie dostosowania i oceniając każdy przypadek z osobna, różnice stwierdzonych czynników, które zostały zgłoszone i co do których wykazano, że mogą wpłynąć na ceny oraz ich porównywalność. Unika się powtórnych dostosowań, w szczególności w przypadku różnic dotyczących bonifikat, rabatów, ilości i poziomu handlu. W przypadku spełnienia określonych warunków czynniki, co do których można dokonać dostosowania, są następujące:

[...]

11. Z zastrzeżeniem odpowiednich przepisów regulujących obiektywne porównanie istnienie marginesów dumpingu w okresie objętym postępowaniem zwykle ustala się na podstawie porównania średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną cen we wszystkich transakcjach wywozowych do Unii lub na podstawie porównania poszczególnych wartości normalnych z poszczególnymi cenami eksportowymi do Unii w rozbiciu na poszczególne transakcje. Jednakże wartość normalna ustalona w oparciu o średnią ważoną może zostać porównana z cenami wszystkich indywidualnych transakcji wywozowych do Unii, o ile istnieje znaczna różnica w strukturze cen eksportowych pomiędzy poszczególnymi nabywcami, regionami lub okresami, zaś metody przewidziane w pierwszym zdaniu niniejszego ustępu nie odzwierciedlałyby pełnego zakresu praktyk dumpingowych. Przepisy niniejszego ustępu nie wykluczają zastosowania metody kontroli wyrывkowej, zgodnie z art. 17”.

- 8 Artykuł 3 tego rozporządzenia, zatytułowany „Ustalenie szkody”, przewiduje w ust. 2, 3, 5 i 6:

„2. Ustalenie szkody odbywa się na podstawie zebranych dowodów, po dokonaniu obiektywnej oceny:

- a) wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych i jego wpływu na ceny produktów podobnych na rynku Unii; oraz
- b) wpływu tego przywozu na przemysł Unii.

3. W odniesieniu do wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych uwzględnia się fakt, czy nastąpił jego znaczny wzrost w wartościach bezwzględnych bądź w stosunku do produkcji lub konsumpcji w Unii. W odniesieniu do wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na ceny produktów unijnych uwzględnia się fakt, czy nastąpiło znaczne podcięcie cenowe przywozu towarów po cenach dumpingowych w stosunku do cen unijnych produktów podobnych lub czy przywóz ten w inny sposób nie spowoduje znacznego spadku tych cen bądź zahamuje ich znaczny wzrost, który nastąpiłby w innych warunkach. Żaden z powyższych czynników brany pod uwagę osobno lub łącznie nie musi stanowić decydującej wskazówki.

[...]

5. Ocena wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na dany przemysł Unii obejmuje ocenę wszystkich istotnych czynników ekonomicznych i wskaźników oddziałujących na stan tego przemysłu, w tym faktu, czy przemysł wciąż przechodzi proces przewycięzania skutków przywozu po cenach dumpingowych lub subsydiowanego mającego miejsce w przeszłości; rozmiarów faktycznego marginesu dumpingu; faktycznego i potencjalnego spadku sprzedaży, zysków, produkcji, udziału w rynku, wydajności, stopy zwrotu z inwestycji i wykorzystania mocy produkcyjnych; czynników wpływających na ceny unijne; faktycznych i potencjalnych skutków w zakresie przepływów pieniężnych, zapasów, zatrudnienia, wynagrodzeń, rozwoju, zdolności do pozyskania kapitału lub inwestycji. Wykaz ten nie jest wyczerpujący, a żaden z tych czynników brany pod uwagę osobno lub łącznie nie musi stanowić decydującej wskazówki.

6. Należy wykazać, na podstawie dowodów zebranych w sprawie w odniesieniu do ust. 2, że przywóz towarów po cenach dumpingowych powoduje szkodę w rozumieniu niniejszego rozporządzenia. Obejmuje to w szczególności wykazanie, że wielkości lub poziomy cen, ustalone na podstawie ust. 3, wywierają wpływ na przemysł Unii, zgodnie z ust. 5, oraz że wpływ ten można uznać za istotny”.

9 Artykuł 6 tego rozporządzenia, zatytułowany „Dochodzenie”, stanowi w ust. 8:

„Z wyjątkiem sytuacji przewidzianych w art. 18 informacje udostępnione przez zainteresowane strony i na podstawie których dokonano ustaleń, są w możliwym zakresie badane pod względem zgodności z rzeczywistością”.

10 Artykuł 11 rozporządzenia 2016/1036, zatytułowany „Okres działania środka, przeglądy oraz zwroty ceł”, stanowi w ust. 2 i 9:

„2. Ostateczny środek antydumpingowy wygasa pięć lat po jego wprowadzeniu lub pięć lat od daty zakończenia ostatniego przeglądu przeprowadzonego po wprowadzeniu środków w odniesieniu do dumpingu i szkody, chyba że podczas przeglądu stwierdzono, że wygaśnięcie doprowadzi do kontynuacji lub ponownego wystąpienia dumpingu i szkody. Taki przegląd wygaśnięcia środków antydumpingowych wszczyna się z inicjatywy Komisji lub na wniosek złożony w imieniu producentów unijnych, a środek pozostaje w mocy do czasu zakończenia tego przeglądu.

Przegląd wygaśnięcia środków antydumpingowych wszczyna się w przypadku, gdy wniosek o jego wszczęcie zawiera wystarczające dowody na to, że wygaśnięcie środków prawdopodobnie doprowadziłoby do kontynuacji lub ponownego wystąpienia dumpingu i szkody. Prawdopodobieństwo takie można wykazać np. dowodząc kontynuacji dumpingu i szkody lub dowodząc, że wyeliminowanie szkody w całości lub części wynika z istnienia środków, lub

dowodząc, że sytuacja eksporterów lub warunki rynkowe mogą wskazywać na prawdopodobieństwo dalszego występowania szkodliwego dumpingu.

Podczas postępowania prowadzonego na podstawie niniejszego ustępu eksporterom, importerom oraz przedstawicielom kraju wywozu i producentom unijnym zapewnia się możliwość odparcia zarzutów oraz rozszerzenia i skomentowania kwestii wyszczególnionych we wniosku o wszczęcie tego przeglądu, zaś wnioski formułuje się z uwzględnieniem wszystkich istotnych i należycie udokumentowanych dowodów na to, czy wyeliminowanie środków doprowadzi do kontynuacji bądź ponownego wystąpienia dumpingu i szkody.

[...]

9. We wszystkich przeglądach lub czynnościach dotyczących zwrotu ceł, prowadzonych na podstawie niniejszego artykułu Komisja stosuje metodologię wykorzystywaną w trakcie postępowania, które doprowadziło do nałożenia cła, pod warunkiem że okoliczności nie uległy zmianie, z należytym uwzględnieniem przepisów art. 2, w szczególności jego ust. 11 i 12, oraz art. 17 niniejszego rozporządzenia”.

11 Artykuł 16 tego rozporządzenia, zatytułowany „Wizyty weryfikacyjne”, stanowi w ust. 2:

„Komisja może prowadzić dochodzenie w państwach trzecich, jeśli jest to konieczne i pod warunkiem że uzyska zgodę zainteresowanej firmy, zawiadomi przedstawicieli rządu danego kraju i rząd ten nie wyrazi sprzeciwu. Niezwłocznie po uzyskaniu zgody zainteresowanej firmy Komisja przekazuje władzom kraju wywozu nazwy i adresy firm, które będą wizytowane, oraz uzgodnione terminy”.

12 Artykuł 18 wspomnianego rozporządzenia, zatytułowany „Brak współpracy”, stanowi w ust. 4:

„Jeżeli dowody bądź informacje nie są zaakceptowane, stronę je dostarczającą bezzwłocznie powiadamia się o przyczynach takiej decyzji, zapewniając jej możliwość udzielenia dalszych wyjaśnień w wyznaczonym terminie. Jeżeli wyjaśnienia te zostają uznane za niezadowalające, przyczyny odrzucenia tych dowodów lub informacji zostaną ujawnione i podane w ramach opublikowanych ustaleń”.

13 Artykuł 20 tego samego rozporządzenia, zatytułowany „Ustalenia postępowania”, stanowi w ust. 2 i 4:

„2. Strony wymienione w ust. 1 mogą wystąpić z wnioskiem o przekazanie dokonanych w toku postępowania najważniejszych ustaleń i faktów, na podstawie których ma być zalecane wprowadzenie środków ostatecznych lub zakończenie dochodzenia lub postępowania bez zastosowania środków, zwracając szczególną uwagę na ujawnienie faktów i ustaleń odmiennych od wykorzystanych przy środkach tymczasowych.

[...]

4. Ostateczne ujawnienia należy składać w formie pisemnej. Sporządza się je z zastrzeżeniem ochrony informacji poufnych, tak szybko, jak to możliwe, zwykle nie później niż jeden miesiąc przed wszczęciem procedur określonych w art. 9. W przypadku gdy Komisja nie jest w stanie ujawnić niektórych faktów lub okoliczności w danym terminie, robi to niezwłocznie po jego upływie.

Ujawnienie nie przesądza o żadnej dalszej decyzji, która może zostać podjęta przez Komisję, ale w przypadku gdy decyzja taka będzie oparta na innych faktach i ustaleniach, są one niezwłocznie ujawniane”.

14 Artykuł 22 tego rozporządzenia, zatytułowany „Przepisy końcowe”, stanowi w lit. a):

„Niniejsze rozporządzenie nie wyklucza stosowania:

a) szczególnych zasad przewidzianych w umowach między Unią a krajami trzecimi”.

Rozporządzenie wykonawcze nr 2018/330

15 Rozporządzenie wykonawcze 2018/330, które zostało przyjęte w następstwie przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 2016/1036, utrzymuje cła antydumpingowe nałożone pierwotnie na przywóz niektórych rur i przewodów, bez szwu, ze stali nierdzewnej na mocy rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1331/2011 z dnia 14 grudnia 2011 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rur i przewodów, bez szwu, ze stali nierdzewnej pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2011, L 336, s. 6).

Okoliczności powstania sporu

16 Okoliczności powstania sporu, wynikające z pkt 1–11 zaskarżonego wyroku, można streścić w podany niżej sposób.

17 W dniu 14 grudnia 2011 r. Rada przyjęła rozporządzenie wykonawcze nr 1331/2011, w którym nałożono cło antydumpingowe w wysokości 56,9% na przywóz niektórych rur i przewodów, bez szwu, ze stali nierdzewnej pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i wytwarzanych przez przedsiębiorstwa wymienione w załączniku I do tego rozporządzenia, w tym Zhejiang.

18 W dniu 10 grudnia 2016 r. Komisja wszczęła postępowanie w sprawie przeglądu wygaśnięcia środków na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia 2016/1036 i przyjęła w dniu 5 marca 2018 r. rozporządzenie wykonawcze 2018/330.

19 Dochodzenie dotyczące prawdopodobieństwa kontynuacji lub ponownego wystąpienia dumpingu obejmowało okres od dnia 1 października 2015 r. do dnia 30 września 2016 r. (zwany dalej „okresem objętym dochodzeniem przeglądowym”), podczas gdy badanie tendencji mających znaczenie dla oceny prawdopodobieństwa kontynuacji lub ponownego wystąpienia szkody dla przemysłu Unii obejmowało okres od dnia 1 stycznia 2013 r. do końca okresu objętego dochodzeniem przeglądowym.

20 W ramach postępowania w sprawie przeglądu dwaj chińscy producenci eksportujący w tym Zhejiang, zostali wybrani do próby producentów eksportujących. W celu zbadania prawdopodobieństwa kontynuacji lub ponownego wystąpienia dumpingu Komisja wybrała Indie jako państwo trzecie o gospodarce rynkowej (zwane dalej „państwem analogicznym”) w celu ustalenia wartości normalnej dla Chin. Wartość normalna została ustalona na podstawie odpowiedzi na kwestionariusz udzielonych przez indyjskiego producenta eksportującego. Cenę eksportową obliczono zgodnie z art. 2 ust. 8 rozporządzenia 2016/1036 na podstawie cen eksportowych dwóch chińskich producentów eksportujących objętych kontrolą wyrwykową

faktycznie zapłaconych lub należnych pierwszemu niezależnemu klientowi. Komisja porównała średnią ważoną wartość normalną każdego rodzaju produktu podobnego w państwie analogicznym ze średnią ważoną ceną eksportową każdego odpowiedniego rodzaju produktu objętego postępowaniem.

- 21 W wyniku tego badania średni ważony margines dumpingu obliczony przez Komisję wynosił 25–35% dla dwóch chińskich producentów eksportujących objętych próbą. Komisja stwierdziła zatem, że w okresie objętym dochodzeniem przeglądowym dumping nadal miał miejsce. Komisja uznała ponadto, że jest bardzo prawdopodobne, iż uchylenie środków antydumpingowych doprowadziłoby do znacznego przywozu z Chin po cenach dumpingowych. Ponadto Komisja uznała, że przemysł Unii poniósł istotną szkodę w okresie dochodzenia przeglądownego i że uchylenie środków antydumpingowych spowodowałoby z dużym prawdopodobieństwem znaczny wzrost przywozu z Chin po cenach niższych od cen przemysłu Unii.
- 22 Na podstawie tych ustaleń Komisja uznała, że środki antydumpingowe wprowadzone rozporządzeniem wykonawczym nr 1331/2011 powinny zostać utrzymane. W związku z tym rozporządzeniem wykonawczym 2018/330 nałożono cło antydumpingowe według stawek identycznych z tymi, które zostały ustalone w rozporządzeniu wykonawczym nr 1331/2011.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 23 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 16 maja 2018 r., Zhejiang wniosła skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia 2018/330 w zakresie, w jakim jej ono dotyczy.
- 24 Na poparcie tej skargi Zhejiang podniosła pięć zarzutów, dotyczących, po pierwsze, naruszenia jej prawa do obrony, po drugie, braku uzasadnienia i oczywistych błędów w ocenie wynikających z zastosowania metody państwa analogicznego i wyboru państwa analogicznego, po trzecie, oczywistych błędów w ocenie wynikających z przyjęcia nieprawidłowej kodyfikacji numerów kontrolnych produktów (NKP) w odniesieniu do danego produktu, po czwarte, oczywistych błędów w ocenie przy ustalaniu marginesu dumpingu w odniesieniu do owej spółki, oraz po piąte, oczywistych błędów w ocenie przy ustalaniu wystąpienia szkody i prawdopodobieństwa ponownego jej wystąpienia, a także braku zweryfikowania przez Komisję istnienia związku przyczynowego.
- 25 W zaskarżonym wyroku Sąd oddalił wspomnianą skargę w całości.
- 26 W pierwszej kolejności Sąd oddalił zarzut pierwszy skargi jako bezzasadny.
- 27 Jeśli chodzi o pierwszą część tego zarzutu, dotyczącą braku przekazania informacji przydatnych dla obrony interesów Zhejiang, która została zbadana w pkt 90–131 zaskarżonego wyroku, Sąd dokonał analizy procedury zastosowanej przez Komisję w celu ustalenia marginesu dumpingu. Analizując wszystkie etapy tej procedury, Sąd uznał, że Komisja poinformowała Zhejiang o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których zalecane było nałożenie środków ostatecznych, oraz że Zhejiang miała możliwość skutecznego przedstawienia swojego punktu widzenia w tym względzie. Na tej podstawie doszedł on do wniosku, że Komisja posłużyła się odpowiednią metodą w celu określenia marginesu dumpingu.

- 28 Co się tyczy części drugiej zarzutu pierwszego, dotyczącej braku weryfikacji danych indyjskiego producenta eksportującego, która została zbadana w pkt 132–145 zaskarżonego wyroku, Sąd zbadał, czy Komisja popełniła błąd, nie weryfikując informacji przekazanych przez indyjskiego producenta eksportującego i innych istotnych informacji. Stwierdził on, po pierwsze, że brak przeprowadzenia wizyty weryfikacyjnej u indyjskiego producenta eksportującego wynikał z odmowy poddania się przez tego producenta tej wizycie i że w świetle art. 16 ust. 2 rozporządzenia 2016/1036 nie można było zatem zarzucać Komisji, iż nie zweryfikowała danych pochodzących od tego producenta eksportującego, a po drugie, że Zhejiang była w pełni poinformowana o fakcie, iż rzeczony producent eksportujący nie zgodził się na wizytę weryfikacyjną na miejscu. Co się tyczy zarzutu podniesionego na etapie repliki, dotyczącego tego, że Komisja nie wykluczyła danych indyjskiego producenta eksportującego, gdy stwierdziła, iż zaprzestał on współpracy, Sąd orzekł, że zarzut ten należy odrzucić jako niedopuszczalny ze względu na to, że nie został on podniesiony na etapie skargi wszczynającej postępowanie, a w każdym razie jako bezzasadny, ponieważ żaden element nie pozwalał uznać, że na podstawie art. 18 ust. 6 rozporządzenia 2016/1036 Komisja była zobowiązana odrzucić dane przekazane przez indyjskiego producenta eksportującego. Ponadto Sąd stwierdził, że Komisja wzięła pod uwagę podniesione przez Zhejiang argumenty dotyczące istnienia różnic w kosztach związanych z różnicami w metodach produkcji oraz z ewentualnym uwzględnieniem przy obliczaniu marginesu dumpingu produktów do zastosowań wojskowych i jądrowych, lecz postanowiła je odrzucić, w sposób uzasadniony.
- 29 W drugiej kolejności Sąd oddalił zarzut drugi skargi jako bezzasadny.
- 30 Co się tyczy pierwszej części zarzutu drugiego, dotyczącej naruszenia art. 22 lit. a) rozporządzenia 2016/1036 i sekcji 15 lit. a) i d) protokołu o przystąpieniu Chin do WTO, która to część została zbadana w pkt 155–162 zaskarżonego wyroku, Sąd orzekł, że na protokół ten nie można się powoływać w celu zakwestionowania zgodności z prawem rozporządzenia 2016/1036 i że należy również oddalić podnoszone naruszenie art. 22 lit. a) rozporządzenia 2016/1036. Jeśli chodzi o drugą część tego zarzutu, dotyczącą oczywistego błędu w ocenie i naruszenia art. 2 ust. 7 rozporządzenia 2016/1036, która została zbadana w pkt 163–178 zaskarżonego wyroku, Sąd oddalił ją jako bezzasadną. Trzecią część zarzutu drugiego, opartą na braku uzasadnienia, która została zbadana w pkt 179–182 zaskarżonego wyroku, Sąd również oddalił jako bezzasadną.
- 31 W trzeciej kolejności Sąd oddalił zarzut trzeci skargi jako bezzasadny.
- 32 Co się tyczy pierwszej części zarzutu trzeciego, dotyczącej nieuwzględnienia różnic w metodach produkcji w opracowaniu NKP, która została zbadana w pkt 193–203 zaskarżonego wyroku, Sąd przeanalizował metodę porównania NKP po NKP oraz argumenty przedstawione przez Zhejiang w celu wykazania, że różnice w produkcji powinny mieć wpływ na identyczność lub podobieństwo rozpatrywanych rodzajów produktów, i doszedł do wniosku, że spółka ta ograniczyła się do przedstawienia twierdzeń, bez poparcia ich szczegółowymi dowodami. W odniesieniu do drugiej części tego zarzutu, dotyczącej nieuwzględnienia różnic w zastosowaniu produktów przy opracowywaniu NKP, która została zbadana w pkt 204–210 zaskarżonego wyroku, Sąd zbadał argument Zhejiang dotyczący potencjalnego uwzględnienia produktów do zastosowań jądrowych i wojskowych w kodyfikacji NKP i doszedł do wniosku, że przyjęta przez Komisję w niniejszej sprawie kodyfikacja nie opierała się na oczywistym błędzie w ocenie. Jeśli chodzi o trzecią część zarzutu drugiego, dotyczącą niewłaściwego zakwestionowania przez Komisję stwierdzonych niedociągnięć w kodyfikacji NKP, która została zbadana w pkt 211–215 zaskarżonego wyroku, Sąd oddalił ją jako bezzasadną.

- 33 W czwartej kolejności w pkt 229–259 zaskarżonego wyroku Sąd oddalił zarzut czwarty skargi jako bezzasadny ze względu na to, że Zhejiang nie zdołała wykazać, iż Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie przy ustalaniu marginesu dumpingu.
- 34 W piątej kolejności Sąd oddalił zarzut piąty skargi jako bezzasadny. W tym względzie Sąd stwierdził w pkt 262–271 zaskarżonego wyroku, że Zhejiang nie zdołała wykazać, iż Komisja popełniła błąd, po pierwsze, gdy ustaliła, że przywóz z Chin wyrządził szkodę przemysłowi Unii, a po drugie, gdy nie wszczęła dochodzenia antydumpingowego dotyczącego przywozu z Indii.

Żądania stron w postępowaniu przed Trybunałem

- 35 Zhejiang wnosi do Trybunału o:
- tytułem żądania głównego:
 - uchylenie w całości zaskarżonego wyroku;
 - uwzględnienie żądań przedstawionych przez nią w skardze do Sądu oraz stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego 2018/330 w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącej, zgodnie z art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej; oraz
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania; lub
 - tytułem żądania ewentualnego:
 - przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania podniesionych przed nim zarzutów; oraz
 - stwierdzenie, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.
- 36 Komisja wnosi do Trybunału o:
- oddalenie odwołania jako bezzasadnego; oraz
 - obciążenie Zhejiang kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

W przedmiocie zarzutu pierwszego

Argumentacja stron

- 37 W zarzucie pierwszym Zhejiang podnosi, że Sąd, po pierwsze, naruszył prawo w pkt 116, 117, 118, 125, 126, 127, 131 i 139 zaskarżonego wyroku, stwierdzając, iż Komisja zaproponowała ujawnienie jej wszystkich istotnych faktów i ustaleń we właściwym czasie. Po drugie, zdaniem Zhejiang z powodu tego naruszenia prawa Sąd przeinaczył również okoliczności faktyczne w pkt 91, 119, 125 i 126 zaskarżonego wyroku, stwierdzając, że wartość normalna rur i przewodów, bez szwu, ze stali nierdzewnej wytwarzanych przez Zhejiang, rodzaju „rury okładzinowe i przewody rurowe, w rodzaju tych stosowanych do wierceń ropy naftowej lub gazu”, została ustalona w odniesieniu do NKP zgłoszonych przez indyjskiego producenta eksportującego.
- 38 W tym względzie Zhejiang twierdzi, że Sąd błędnie zinterpretował i zastosował art. 20 ust. 2 i 4 rozporządzenia 2016/1036, a tym samym naruszył prawo, stwierdzając, że w toku postępowania w sprawie przeglądu Komisja ujawniła jej wszystkie istotne fakty i ustalenia we właściwym czasie. Zhejiang podnosi, że art. 20 ust. 2 i 4 rozporządzenia 2016/1036 wymaga wystarczającego ujawnienia istotnych informacji zainteresowanym stronom, bez nakładania na jedną ze stron ciężaru dowodu, i że takie ujawnienie powinno nastąpić w odpowiednim czasie.
- 39 Ponadto, zdaniem Zhejiang, z orzecznictwa Trybunału wynika, że to raczej jakość informacji niż liczba ujawnień i możliwości przesłuchania zainteresowanych stron w trakcie dochodzenia antydumpingowego pozwala na uznanie ujawnienia za wystarczające. Dodaje ona, że z orzecznictwa organu apelacyjnego WTO wynika, iż sposób ujawnienia informacji przez instytucje Unii został już uznany za niewystarczający.
- 40 Po pierwsze, chociaż Zhejiang nie kwestionuje wykazu informacji, które nie zostały jej przekazane, przedstawionych w pkt 95 zaskarżonego wyroku, uważa ona, że wbrew temu, co stwierdził Sąd w pkt 116 zaskarżonego wyroku, nie była ona w stanie zrozumieć metody zastosowanej przez Komisję w celu obliczenia wartości normalnej rodzajów produktów sprzedawanych na rynku krajowym w państwie analogicznym, które były identyczne lub porównywalne z rodzajami produktu sprzedawanymi na wywóz do Unii przez Chiny, a w szczególności rodzajów produktów, w odniesieniu do których brak było odpowiedniej sprzedaży krajowej w państwie analogicznym. W tym względzie spółka ta podnosi, iż Komisja odmówiła ujawnienia NKP producentów z Indii, Stanów Zjednoczonych i Unii ze względu na to, że chodziło o informacje poufne, podczas gdy zdaniem WTO informacje takie nie były poufne.
- 41 Po drugie, Zhejiang uważa, że Sąd naruszył prawo, orzekając w pkt 118 zaskarżonego wyroku, że niezależnie od określenia rodzaju najbardziej zbliżonego produktu w ramach porównania, w celu ustalenia wartości normalnej rodzajów produktów, w odniesieniu do których brak było odpowiedniej sprzedaży krajowej w państwie analogicznym, takie ustalenie wartości normalnej nie może zostać uznane za błędne, ponieważ zastosowano odpowiednie współczynniki w celu dostosowania wartości normalnej.

- 42 Po trzecie, Zhejiang kwestionuje ustalenia Sądu, zgodnie z którymi nie przedstawiła ona Komisji alternatywnej propozycji metody obliczania, lecz ograniczyła się do oparcia się na samych tylko twierdzeniach i założeniach. Z jednej strony Zhejiang przypomina, że dowód istnienia bardziej odpowiednich NKP nie może obciążać stron postępowania w sprawie przeglądu, a z drugiej strony twierdzi ona, że w braku ujawnienia wykazu NKP nie mogła ona przedstawić Komisji lepszych propozycji co do dostosowań koniecznych w celu porównania cen.
- 43 Po czwarte, Zhejiang podnosi, że Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, ponieważ w pkt 91, 118 i 126 zaskarżonego wyroku odniósł się do sześciu NKP z państwa analogicznego jako wszystkich tych, które zostały dostarczone przez indyjskiego producenta eksportującego. Tymczasem z jednej strony bezsporne jest, że ów producent eksportujący nie produkuje takich produktów, a z drugiej strony Sąd przeczy sobie w pkt 125 zaskarżonego wyroku, stwierdzając, że wartość normalna tych produktów została ustalona poprzez odniesienie do danych producentów unijnych dla najbardziej zbliżonego rodzaju produktu.
- 44 Po piąte, Zhejiang uważa, że brak zweryfikowania przez Komisję informacji pochodzących od indyjskiego producenta eksportującego doprowadził do tego, że mogła ona zadeklarować w kwestionariuszu antydumpingowym NKP, których nie produkuje i nie sprzedaje. Ponadto Zhejiang uważa, że powołanie się przez Komisję na „dane producentów unijnych” nie stanowi wystarczającego ujawnienia istotnych faktów i ustaleń. Zhejiang stwierdza zatem, że ponieważ Komisja ma obowiązek zastosować kryterium „zwykłego obrotu handlowego” przed zastosowaniem cen sprzedaży w celu stwierdzenia istnienia dumpingu na podstawie art. 2 rozporządzenia 2016/1036, stwierdzenie Sądu zawarte w pkt 127 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym Komisja nie była zobowiązana do zastosowania tego kryterium, jest błędne pod względem prawnym.
- 45 Po szóste, Zhejiang uważa, że okoliczność, iż Komisja nie ujawniła jej wszystkich istotnych faktów i ustaleń dotyczących marginesu dumpingu, wynika również z faktu, że indyjski producent eksportujący przestał współpracować i odmówił poddania weryfikacji danych przekazanych Komisji. Z jednej strony, chociaż Zhejiang twierdzi, że została poinformowana o fakcie, iż ów producent eksportujący odmówił wizyty weryfikacyjnej na miejscu, podnosi ona, że nie została poinformowana o braku współpracy tego producenta aż do chwili złożenia w dniu 11 września 2018 r. odpowiedzi Komisji na skargę. Z drugiej strony uważa ona, że Komisja powinna była ocenić ten brak współpracy w świetle art. 18 rozporządzenia 2016/1036, który pozwala jej na odrzucenie informacji przekazanych przez podmioty niechętne współpracy, i oprzeć się na najlepszych dostępnych informacjach, aby nie naruszać jej prawa do obrony. Ponieważ brak współpracy tego producenta eksportującego nie był znany Zhejiang aż do chwili złożenia przez Komisję odpowiedzi na skargę, spółka ta uważa, że nie podniosła nowego zarzutu, jak błędnie uznał Sąd.
- 46 Komisja kwestionuje zasadność pierwszego zarzutu odwołania.

Ocena Trybunału

- 47 Na wstępie należy przypomnieć, że w dziedzinie wspólnej polityki handlowej, a w szczególności w dziedzinie środków ochrony handlowej, instytucje Unii dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania, a to ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych, politycznych i prawnych, których oceny muszą dokonać. Jeżeli chodzi o kontrolę sądową takiej oceny, musi się ona ograniczyć do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych będących podstawą zaskarżonych decyzji, braku oczywistego błędu

w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy (zob. podobnie wyrok z dnia 16 lutego 2012 r., Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 63 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 48 Następnie instytucje Unii, wypełniając ciążący na nich obowiązek informowania, muszą działać z wymaganą starannością, starając się udzielić danym przedsiębiorstwom, przy zapewnieniu poszanowania tajemnicy handlowej, wskazówek użytecznych do obrony ich interesów i wybierając, w razie potrzeby z urzędu, odpowiedni sposób ich przekazywania. Zainteresowane przedsiębiorstwa w toku postępowania administracyjnego muszą mieć w każdym wypadku możliwość skutecznego przedstawienia swego stanowiska dotyczącego prawidłowości i znaczenia przywołanych faktów i okoliczności oraz dowodów, na których Komisja oparła swoje twierdzenia w przedmiocie wystąpienia praktyki antidumpingowej i wynikającej z niej szkody (wyrok z dnia 3 października 2000 r., Industrie des poudres sphériques/Rada, C-458/98 P, EU:C:2000:531, pkt 99 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 49 Wreszcie o ile nie można zobowiązać strony skarżącej do wykazania, że decyzja Komisji miałyby inną treść, lecz jedynie że ewentualności tej nie można całkowicie wykluczyć, ponieważ wspomniana strona miałyby możliwość lepszego zagwarantowania swej obrony w braku tego uchybienia, o tyle jednak występowanie uchybienia w zakresie prawa do obrony może prowadzić do stwierdzenia nieważności danego aktu jedynie wtedy, gdy istnieje możliwość, że z powodu tego uchybienia postępowanie administracyjne potencjalnie doprowadziło do innego wyniku, a więc uchybienie to w konkretny sposób wpłynęło na prawo do obrony (zob. podobnie wyrok z dnia 16 lutego 2012 r., Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 78, 79 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 50 To w świetle tego orzecznictwa należy rozpatrzyć zarzut pierwszy.
- 51 W niniejszej sprawie należy zauważyć, że Sąd w pierwszej kolejności w pkt 80–88 zaskarżonego wyroku przypomniał właściwe przepisy prawa Unii, a także utrwalone orzecznictwo dotyczące prawa do obrony.
- 52 W drugiej kolejności w pkt 91–94 zaskarżonego wyroku Sąd przeanalizował metodę zastosowaną przez Komisję w celu obliczenia marginesu dumpingu Zhejiang. I tak przypomniał on, po pierwsze, w pkt 95–109 zaskarżonego wyroku, o wymianie informacji między Komisją a Zhejiang, a po drugie, w pkt 110–115 zaskarżonego wyroku, o wyjaśnieniach przedstawionych przez Komisję Zhejiang.
- 53 W trzeciej kolejności Sąd stwierdził w pkt 117 zaskarżonego wyroku, że zarzuty podniesione przez Zhejiang nie pozwalały na stwierdzenie, iż Komisja naruszyła obowiązek ujawnienia wszystkich istotnych faktów i ustaleń w stosownym czasie. Sąd zbadał te zarzuty w pkt 118–130 zaskarżonego wyroku, uzasadniając powody, dla których należy je oddalić.
- 54 W tym względzie, po pierwsze, jeśli chodzi o zarzut Zhejiang, zgodnie z którym Sąd naruszył prawo, uznając, że obowiązek przewidziany w art. 20 ust. 2 i 4 rozporządzenia 2016/1036 został spełniony, podczas gdy nie sporządzono pełnego wykazu NKP i danych dotyczących kosztów producentów z Indii, Stanów Zjednoczonych i Unii, należy stwierdzić, iż Zhejiang nie wykazała, w jaki sposób utrwalone orzecznictwo Trybunału w zakresie ochrony danych poufnych, przypomniane w pkt 85 i 86 zaskarżonego wyroku, zostało błędnie zinterpretowane lub zastosowane.

- 55 Zhejiang ogranicza się bowiem do skrytykowania wniosku, do którego doszedł Sąd, nie wykazując jednak, że naruszył on orzecznictwo przypomniane w pkt 48 niniejszego wyroku, zgodnie z którym instytucje Unii muszą działać z wymaganą starannością, starając się udzielić zainteresowanym przedsiębiorstwom, przy zapewnieniu poszanowania tajemnicy handlowej, wskazówek użytecznych do obrony ich interesów i wybierając, w razie potrzeby z urzędu, odpowiedni sposób ich przekazywania.
- 56 W ten zaś sposób Zhejiang wnosi w rzeczywistości do Trybunału o zastąpienie własną oceną dokonanej przez Sąd oceny okoliczności faktycznych i dowodów, wobec czego, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, zarzut ten jest niedopuszczalny (zob. podobnie wyrok z dnia 16 lutego 2012 r., Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 160 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 57 Ponadto Zhejiang nie zdołała wykazać, zgodnie z wymogami orzecznictwa przypomnianego w pkt 49 niniejszego wyroku, że Sąd nie stwierdził uchybienia proceduralnego popełnionego w toku postępowania administracyjnego, z powodu którego to uchybienia wspomniane postępowanie potencjalnie doprowadziło do innego wyniku, co w konkretny sposób wpłynęło na prawo do obrony.
- 58 Po drugie, należy zauważyć, że zarzut Zhejiang, zgodnie z którym Sąd naruszył prawo, orzekając w pkt 118 zaskarżonego wyroku, że niezależnie od określenia rodzaju najbardziej zbliżonego produktu w ramach porównania, w celu ustalenia wartości normalnej wywożonych rodzajów produktów, w odniesieniu do których brak było odpowiedniej sprzedaży krajowej w państwie analogicznym, takie ustalenie wartości normalnej nie może zostać uznane za błędne, ponieważ zastosowano odpowiednie współczynniki w celu dostosowania wartości normalnej, opiera się na błędnej interpretacji zaskarżonego wyroku.
- 59 Sąd stwierdził bowiem w pkt 110 zaskarżonego wyroku, że Zhejiang została poinformowana o zakresie wartości normalnej dla każdego NKP odpowiadającego produktowi wywożonemu do Unii, o zakresie marginesu dumpingu dla każdego NKP wywożonego do Unii, o współczynnikach opartych na danych producentów z Unii i Stanów Zjednoczonych, które zostały wykorzystane w celu ustalenia wartości normalnej NKP bez takiego odpowiednika, a także o przykładzie sposobu, w jaki te współczynniki zostały zastosowane. Stwierdził on, że dane te były wystarczające, bez konieczności ujawniania poufnych danych, aby móc ustalić marginesy dumpingu dla owych NKP niemających odpowiednika.
- 60 Sąd stwierdził posiłkowo w pkt 118 zaskarżonego wyroku z jednej strony, że Zhejiang nie uzasadniła swoich twierdzeń, a z drugiej strony – że nawet gdyby Komisja popełniła błąd w określeniu najbardziej zbliżonego rodzaju produktu w celu dokonania porównania, to nie oznaczało to jednak, że ustalenie wartości normalnej było błędne, ponieważ zastosowano odpowiednie współczynniki w celu dostosowania wartości normalnej spornego produktu.
- 61 W tych okolicznościach nie można uznać, że w pkt 118 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył prawo.
- 62 Po trzecie, nie można uwzględnić argumentu Zhejiang, zgodnie z którym Sąd odwrócił ciężar dowodu w odniesieniu do istnienia bardziej odpowiednich NKP, w związku z czym w braku ujawnienia wykazu NKP nie mogła ona przedstawić Komisji lepszych propozycji co do dostosowań koniecznych w celu porównania cen.

- 63 W tym względy należy zauważyć, że ustanowienie przez Komisję ostatecznego cła antydumpingowego nie oznacza, że postępowanie wszczęte przed sądami Unii w celu podważenia tego cła antydumpingowego nie jest kontrydiktoryjne. Z wyjątkiem bezwzględnych przeszkód procesowych, które sąd ma obowiązek rozpatrzyć z urzędu, takich jak brak uzasadnienia zaskarżonego aktu, do strony skarżącej należy podniesienie zarzutów dotyczących tego aktu oraz przedstawienie dowodów wspierających te zarzuty (zob. podobnie wyrok z dnia 16 lutego 2017 r., Hansen & Rosenthal i H&R Wax Company Vertrieb/Komisja, C-90/15 P, niepublikowany, EU:C:2017:123, pkt 25 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 64 Nie można zatem uznać, że Sąd odwrócił ciężar dowodu w odniesieniu do istnienia bardziej odpowiednich NKP.
- 65 Po czwarte, należy oddalić zarzut Zhejiang, zgodnie z którym Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, ponieważ z jednej strony w pkt 91, 118 i 126 zaskarżonego wyroku odniósł się on do sześciu NKP z państwa analogicznego jako wszystkich tych, które zostały dostarczone przez indyjskiego producenta eksportującego, podczas gdy producent ten nie produkuje takich produktów, a z drugiej strony stwierdził w pkt 125 zaskarżonego wyroku, że wartość normalna owych produktów została ustalona poprzez odniesienie do danych producentów unijnych dla najbardziej zbliżonego rodzaju produktu.
- 66 Należy przypomnieć w pierwszej kolejności, że podnoszone przeinaczenie okoliczności faktycznych lub dowodów musi wynikać w sposób oczywisty z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, bez konieczności dokonywania nowej oceny owych okoliczności faktycznych i dowodów (zob. podobnie wyrok z dnia 16 lutego 2012 r., Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 117 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 67 W drugiej kolejności, w sytuacji gdy wnosząca odwołanie podnosi w ramach odwołania przeinaczenie dowodów przez Sąd, winna ona dokładnie wskazać, które dowody zostały jej zdaniem przeinaczone przez Sąd, oraz wykazać błędy w ocenie, które w jej opinii doprowadziły do takiego przeinaczenia (zob. podobnie wyrok z dnia 17 czerwca 2010 r., Lafarge/Komisja, C-413/08 P, EU:C:2010:346, pkt 16 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 68 W tym względy, wbrew temu, co twierdzi Zhejiang, Sąd nie stwierdził, że wszystkie NKP z państwa analogicznego zostały dostarczone przez indyjskiego producenta eksportującego. Sąd wskazał bowiem w pkt 91–126 zaskarżonego wyroku, że sześć NKP z państwa analogicznego nie było sprzedawanych przez tego producenta eksportującego i że Komisja wykorzystała do obliczenia najbardziej zbliżone rodzaje produktów sprzedawanych przez producentów unijnych i zastosowała do tych rodzajów produktów odpowiednie współczynniki na podstawie kosztów produkcji producentów z Unii i Stanów Zjednoczonych.
- 69 Po piąte, należy uznać za oczywiście bezzasadny zarzut Zhejiang, zgodnie z którym Sąd naruszył prawo w pkt 127 zaskarżonego wyroku, ponieważ nie stwierdził, że Komisja była zobowiązana zastosować kryterium „zwykłego obrotu handlowego” przed tym, jak wykorzystała ceny sprzedaży w celu stwierdzenia istnienia dumpingu na podstawie art. 2 rozporządzenia 2016/1036.
- 70 W tym względy należy zauważyć przede wszystkim, że Sąd słusznie stwierdził, iż wymagana przez art. 2 ust. 4 i art. 2 ust. 2 rozporządzenia 2016/1036 weryfikacja rentowności i reprezentatywności sprzedaży producentów unijnych ma zastosowanie do sprzedaży produktu podobnego, z przeznaczeniem na konsumpcję krajową, gdy jest ona wykorzystywana do ustalania

wartości normalnej. Ponadto Sąd uznał, bez naruszania prawa, że nie ma to miejsca w sytuacji, w której wartość normalna dla tych rodzajów produktów niesprzedawanych przez indyjskiego producenta eksportującego została skonstruowana zgodnie z art. 2 ust. 3 i 7 tego rozporządzenia.

- 71 Po szóste, nie można uwzględnić zarzutu Zhejiang dotyczącego braku współpracy indyjskiego producenta eksportującego oraz zaniechania ze przeprowadzenia przez Komisję wizyty weryfikacyjnej na miejscu i wyciągnięcia konsekwencji z odmowy współpracy ze strony owego producenta eksportującego.
- 72 W tym względzie należy przypomnieć, że z jednej strony Sąd stwierdził w pkt 135–138 zaskarżonego wyroku, że dochodzenia w państwach trzecich są uzależnione od zgody zainteresowanych przedsiębiorstw, której w niniejszej sprawie indyjski producent eksportujący odmówił, oraz że Zhejiang została poinformowana o tej odmowie. Z drugiej strony Sąd orzekł w pkt 139 tego wyroku, że art. 18 ust. 6 rozporządzenia 2016/1036 został podniesiony po terminie i że w każdym wypadku z przepisu tego nie można wywieść, iż Komisja była zobowiązana pominąć dane przekazane przez indyjskiego producenta eksportującego.
- 73 Postępując w ten sposób, Sąd nie dopuścił się żadnego naruszenia prawa. Z jednej strony bowiem z art. 16 ust. 2 rozporządzenia 2016/1036 wyraźnie wynika, że dochodzenia, które może przeprowadzić Komisja w państwach trzecich, wymagają zgody zainteresowanych przedsiębiorstw. Z drugiej strony nie można zarzucać Sądowi, że uznał, iż art. 18 ust. 6 rozporządzenia 2016/1036 nie był istotny, ponieważ z przepisu tego nie można wywieść, iż Komisja była zobowiązana pominąć dane przekazane przez indyjskiego producenta eksportującego.
- 74 W świetle powyższych rozważań zarzut pierwszy należy w części odrzucić jako niedopuszczalny, a w pozostałym zakresie oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu drugiego

Argumentacja stron

- 75 W zarzucie drugim Zhejiang podnosi, po pierwsze, że Sąd naruszył prawo, stwierdzając, iż zgodność z prawem aktów Unii przyjętych zgodnie z art. 2 ust. 7 rozporządzenia 2016/1036 nie może być kwestionowana z uwagi na protokół o przystąpieniu Chin do WTO. Pośilkowo Zhejiang uważa, że Sąd naruszył prawo, uznając, iż art. 2 ust. 7 rozporządzenia 2016/1036 stanowi wyjątek od art. 2 ust. 1–6 tego rozporządzenia. Po drugie, Zhejiang podnosi, że Sąd nie ustosunkował się w pkt 154 i nast. zaskarżonego wyroku do jej argumentu dotyczącego nieprawdziwych informacji przekazanych Komisji przez indyjskiego producenta eksportującego, mimo że przedstawił ten argument w odpowiedni sposób w pkt 150 tego wyroku.
- 76 W tym względzie Zhejiang podnosi, że sekcja 15 lit. a) i d) protokołu o przystąpieniu Chin do WTO przestała obowiązywać w dniu 11 grudnia 2016 r., a zatem od tej daty Chińska Republika Ludowa nie podlega stosowaniu zasad „państwa analogicznego”. Tymczasem w niniejszej sprawie zawiadomienie o wszczęciu postępowania Komisji weszło w życie w dniu 12 grudnia 2016 r., a instytucja ta nie wypowiedziała się w przedmiocie skutków upływu terminu przewidzianego we wspomnianym protokole. Zhejiang uważa, że od momentu upływu okresu przejściowego przewidzianego w protokole o przystąpieniu Chin do WTO Unia powinna co do zasady wykorzystywać koszty produkcji i ceny na chińskim rynku krajowym w celu ustalenia wartości

normalnej dla chińskich producentów eksportujących. W związku z tym, zdaniem Zhejiang, Sąd naruszył prawo w pkt 159 zaskarżonego wyroku, stwierdzając, że art. 2 ust. 7 rozporządzenia 2016/1036 stanowi wyraz woli przyjęcia w tej dziedzinie przez prawodawcę unijnego podejścia właściwego dla porządku prawnego Unii, i to również po przystąpieniu Chińskiej Republiki Ludowej do WTO.

- 77 Co się tyczy kontroli aktów Unii w świetle prawa WTO, Zhejiang uważa, że pierwszy wyjątek, o którym mowa w wyroku z dnia 7 maja 1991 r., Nakajima/Rada (C-69/89, EU:C:1991:186), a który został przedstawiony w pkt 157 zaskarżonego wyroku, jest w niniejszej sprawie spełniony. W tym względzie Zhejiang podnosi, że art. 2 ust. 7 rozporządzenia 2016/1036 stanowi wyjątek od podstawowych zasad ustalania istnienia dumpingu i że chociaż przepis ten nie odnosi się do protokołu przystąpienia Chin do WTO, to powinien on być interpretowany zgodnie z prawem Unii. Ponadto wspomniany wyjątek nie może być stosowany do przywozu z Chin po wygaśnięciu tego protokołu, w związku z czym od dnia wygaśnięcia tego protokołu do owego przywozu powinny mieć zastosowanie podstawowe zasady ustanowione w art. 2 ust. 1–6 rozporządzenia 2016/1036. Zhejiang stwierdza, że Sąd naruszył prawo w pkt 159–162 zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim uznał, iż wspomniany pierwszy wyjątek nie miał zastosowania w niniejszej sprawie.
- 78 Posiłkowo Zhejiang podnosi, że art. 2 ust. 7 rozporządzenia 2016/1036 stanowi wyjątek opisany w art. 2 ust. 1–6 tego rozporządzenia i odpowiadających im przepisach art. 2 porozumienia antydumpingowego, który jest szczególnie dozwolony ze względu na stosowanie protokołu o przystąpieniu Chin do WTO i wyłącznie w zakresie, w jakim pozostaje on w mocy. Uważa ona zatem, że art. 2 ust. 7 rozporządzenia 2016/1036 stanowi trzeci wyjątek od utrwalonego orzecznictwa, zgodnie z którym porozumienie ustanawiające WTO oraz porozumienia zawarte w załącznikach 1–3 do tego porozumienia nie znajdują się co do zasady pośród przepisów, w świetle których może być oceniana zgodność z prawem aktów instytucji Unii. Uważa ona również, że Komisja naruszyła art. 22 lit. a) tego rozporządzenia, protokół, art. 2.1 i 2.2 porozumienia antydumpingowego oraz art. VI. GATT 1994.
- 79 Zhejiang sprzeciwia się temu, aby Trybunał dokonał zmiany uzasadnienia, i uważa, że rozumowanie Komisji jest błędne pod względem prawnym. W tym względzie podnosi ona, że Unia była związana postanowieniami porozumienia antydumpingowego już od kilku lat, gdy złożyła we wrześniu 2018 r. wniosek o dokonanie przeglądu wygaśnięcia spornych środków antydumpingowych. Przytacza ona szereg przykładów wszczęcia postępowania w sprawie przeglądu wygaśnięcia środków antydumpingowych w następstwie wniosków złożonych do Komisji po dniu 11 grudnia 2016 r., w ramach których w dalszym ciągu stosowała ona art. 2 ust. 7 rozporządzenia 2016/1036.
- 80 Zhejiang dodaje ponadto, że Sąd nie ustosunkował się do jej argumentu, streszczonego w pkt 151 zaskarżonego wyroku, dotyczącego wyboru Indii jako państwa analogicznego oraz nieścisłości w informacjach przekazanych przez indyjskiego producenta eksportującego.
- 81 Komisja uważa przede wszystkim, że zarzut drugi odwołania jest oczywiście bezzasadny, i uważa, tytułem posiłkowym, że gdyby Trybunał uwzględnił zarzut drugi, powinien on dokonać zmiany uzasadnienia, ponieważ argumentacja Zhejiang nie zasługuje w żadnym wypadku na uwzględnienie.

82 W tym względzie Komisja utrzymuje, że argumentacja Zhejiang opiera się na błędnym założeniu dotyczącym stosowania *ratione temporis* odpowiednich reguł WTO. Komisja twierdzi, że wszelkie reguły WTO późniejsze niż zaprzestanie stosowania sekcji 15 lit. a) ppkt (ii) protokołu o przystąpieniu Chin do WTO mają zastosowanie wyłącznie do dochodzeń dotyczących skarg złożonych po dniu 11 grudnia 2016 r., czyli po dniu owego zaprzestania. Tymczasem Komisja wszczęła postępowanie w sprawie przeglądu wygaśnięcia spornych środków antydumpingowych w dniu 10 grudnia 2016 r. na podstawie wniosku złożonego w dniu 8 września 2011 r. W tym względzie z art. 18.3 porozumienia antydumpingowego jasno wynika, że momentem, który należy wziąć pod uwagę przy ustalaniu mającego zastosowanie prawa, jest chwila otrzymania wniosku.

Ocena Trybunału

83 Co się tyczy porozumienia ustanawiającego WTO oraz porozumień zawartych w załącznikach 1–3 do tego porozumienia, z utrwalonego orzecznictwa wynika, że z uwagi na ich charakter i strukturę nie znajdują się one co do zasady pośród przepisów, w świetle których może być oceniana zgodność z prawem aktów instytucji Unii (wyrok z dnia 18 października 2018 r., *Rotho Blaas*, C-207/17, EU:C:2018:840, pkt 44 i przytoczone tam orzecznictwo).

84 W tym zakresie Trybunał podniósł w szczególności, że przyznanie, iż zadanie zapewnienia zgodności prawa Unii z przepisami WTO spoczywa bezpośrednio na sądzie Unii, oznaczałoby pozbawienie organów ustawodawczych i wykonawczych Unii swobody działania, którą dysponują podobne organy partnerów handlowych Unii. Jak bowiem wiadomo, niektóre układające się strony, w tym najważniejsi partnerzy handlowi Unii, w świetle przedmiotu i celu porozumień wymienionych w poprzednim punkcie doszły do wniosku, że przepisy te nie znajdują się pośród norm, w świetle których ich sądy oceniają zgodność z prawem przepisów prawa wewnętrznego. Dopuszczenie takiego braku wzajemności groziłoby doprowadzeniem do zakłócenia równowagi w stosowaniu przepisów WTO (wyrok z dnia 18 października 2018 r., *Rotho Blaas*, C-207/17, EU:C:2018:840, pkt 45 i przytoczone tam orzecznictwo).

85 Wyłącznie w dwóch wyjątkowych sytuacjach, które wynikają z woli samoograniczenia przez prawodawcę unijnego swobody swojego działania przy stosowaniu zasad WTO, Trybunał przyznał, że do sądu Unii należy w odpowiednim przypadku kontrola zgodności z prawem aktu Unii i aktów wydanych w celu jego wykonania w świetle rzeczonych porozumień lub decyzji organu ds. rozstrzygania sporów WTO stwierdzającej nieprzestrzeganie tych porozumień (wyrok z dnia 18 października 2018 r., *Rotho Blaas*, C-207/17, EU:C:2018:840, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo).

86 Chodzi, po pierwsze, o sytuację, w której Unia miała zamiar wykonać szczególny obowiązek przyjęty w ramach tych wymienionych w pkt 83 niniejszego wyroku porozumień WTO, i po drugie, o przypadek, w którym odnośny akt prawa Unii wyraźnie odsyła do konkretnych postanowień tych porozumień (wyrok z dnia 18 października 2018 r., *Rotho Blaas*, C-207/17, EU:C:2018:840, pkt 48 i przytoczone tam orzecznictwo).

87 A zatem to w świetle jednego z tych kryteriów należy w niniejszym przypadku ustalić, czy ważność art. 2 ust. 7 rozporządzenia 2016/1036 może być badana w świetle protokołu przystąpienia Chin do WTO.

- 88 Co się tyczy art. 2 ust. 7 rozporządzenia nr 2016/1036 dotyczącego ustalenia wartości normalnej przywozu z państwa członkowskiego WTO nieposiadającego gospodarki rynkowej, należy przypomnieć w pierwszej kolejności, że Trybunał orzekł już, iż przepis ten stanowi wyraz woli przyjęcia w tej dziedzinie przez prawodawcę unijnego podejścia właściwego dla porządku prawnego Unii (zob. podobnie wyrok z dnia 16 lipca 2015 r., Komisja/Rusał Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, pkt 47, 48).
- 89 Twierdzenia tego nie podważa również okoliczność, że motyw 3 rozporządzenia 2016/1036 stanowi, iż należy dokonać „w możliwie najszerszym zakresie” transpozycji postanowień porozumienia antydumpingowego do prawa Unii. Owo wyrażenie powinno być bowiem interpretowane w ten sposób, że nawet jeżeli prawodawca Unii zamierzał uwzględnić postanowienia porozumienia antydumpingowego przy przyjmowaniu tego rozporządzenia, to jednak nie wyraził on swojej woli dokonania transpozycji każdego z tych postanowień do wspomnianego rozporządzenia. Wniosek, zgodnie z którym art. 2 ust. 7 rozporządzenia 2016/1036 ma na celu wykonanie szczególnych obowiązków zawartych w art. 2 porozumienia antydumpingowego, nie może tym samym w żadnym wypadku opierać się w sposób samodzielny na postanowieniach tego motywu (zob. podobnie wyrok z dnia 16 lipca 2015 r., Komisja/Rusał Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, pkt 52).
- 90 W drugiej kolejności – z samego brzmienia art. 2 ust. 7 rozporządzenia 2016/1036 wynika, że nie odsyła on wyraźnie do konkretnych przepisów protokołu o przystąpieniu Chin do WTO.
- 91 W tych okolicznościach nie można zarzucać Sądowi, że naruszył prawo, stwierdzając w pkt 156–162 zaskarżonego wyroku, iż na protokół ten nie można się powoływać w celu zakwestionowania ważności rozporządzenia wykonawczego 2018/330.
- 92 Ponadto, co się tyczy argumentacji Zhejiang, zgodnie z którą Sąd nie ustosunkował się w pkt 154 zaskarżonego wyroku do argumentu Zhejiang dotyczącego wyboru Indii jako państwa analogicznego oraz do nieścisłości w informacjach przekazanych przez indyjskiego producenta eksportującego, wystarczy stwierdzić w tym względzie, że obowiązek uzasadnienia nie wymaga od Sądu przedstawienia wyjaśnienia, które podejmuje w sposób wyczerpujący punkt po punkcie argumentację przedstawioną przez strony sporu – a zatem uzasadnienie Sądu może być dorozumiane, pod warunkiem że umożliwia ono zainteresowanym poznanie powodów, dla których Sąd nie przychylił się do ich argumentów, a Trybunałowi dostarcza elementów wystarczających do sprawowania kontroli (wyrok z dnia 26 marca 2020 r., Larko/Komisja, C-244/18 P, EU:C:2020:238, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 93 W niniejszym przypadku Sąd zbadał tę argumentację, a także części drugą i trzecią zarzutu drugiego w pkt 163–182 zaskarżonego wyroku. Ponieważ w pkt 181 tego wyroku Sąd stwierdził, że uzasadnienie zawarte w pkt 170 owego wyroku ukazuje w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie Komisji, pozwalając w ten sposób Zhejiang na obronę jej praw, a sądowi Unii na dokonanie kontroli, należy stwierdzić, że Sąd nie naruszył ciężącego na sądzie Unii obowiązku uzasadnienia.
- 94 Wynika stąd, że zarzut drugi odwołania należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu trzeciego

Argumentacja stron

- 95 Zhejiang twierdzi, że Sąd naruszył prawo w pkt 195, 196, 202, 203, 205, 206, 208, 209 i 211 zaskarżonego wyroku, błędnie stosując art. 2 ust. 10 i 11 i art. 11 ust. 9 rozporządzenia 2016/1036.
- 96 W tym względzie Zhejiang podnosi, że art. 2 rozporządzenia 2016/1036 opiera się na zasadzie obiektywnego porównania wartości normalnej i ceny eksportowej. W związku z tym uważa ona, po pierwsze, że zgodnie z art. 2 ust. 10 tego rozporządzenia należy uwzględnić stwierdzone różnice w zakresie czynników, które zostały zgłoszone i co do których wykazano, iż mogą one wpłynąć na ceny oraz ich porównywalność. Po drugie, zgodnie z art. 11 ust. 9 tego rozporządzenia Komisja jest zobowiązana do stosowania we wszystkich przeglądach metodę wykorzystywaną w trakcie postępowania, które doprowadziło do nałożenia cła antydumpingowego, pod warunkiem że okoliczności nie uległy zmianie. W tym względzie Zhejiang podnosi, że art. 2 rozporządzenia 2016/1036 opiera się na zasadzie obiektywnego porównania wartości normalnej i ceny eksportowej.
- 97 Zhejiang podnosi, że Komisja przy oddaleniu wniosku tej spółki w sprawie zmiany struktury NKP w celu uwzględnienia zmiany okoliczności od czasu dochodzenia pierwotnego powołała się na art. 11 ust. 9 rozporządzenia 2016/1036 oraz że powiadomiła ona Komisję o błędnym określeniu elementów alfanumerycznych NKP na wczesnym etapie postępowania. Tymczasem przyjęcie przez Komisję rzeczonych NKP doprowadziło do przeinaczenia porównania cen i błędnego wniosku co do istnienia dumpingu w zakresie, w jakim nie można wykluczyć, że Komisja dokonała nieobiektywnego porównania rur i przewodów, bez szwu, ze stali nierdzewnej do zastosowań wojskowych lub jądrowych z wywozonymi przez Zhejiang rurami i przewodami, bez szwu, ze stali nierdzewnej do zwykłych zastosowań handlowych.
- 98 Zhejiang twierdzi zatem, że Sąd błędnie stwierdził w pkt 205 zaskarżonego wyroku, iż porównywalna sprzedaż krajowa w Indiach nie uwzględniała szczególnych gatunków stali zazwyczaj wykorzystywanych do szczególnych produktów wojskowych lub jądrowych, podczas gdy producenci z Indii, Stanów Zjednoczonych i Unii, którzy wypełnili kwestionariusze w toku postępowania w sprawie przeglądu, przyznali, że produkują rury i przewody, bez szwu, ze stali nierdzewnej do zastosowań wojskowych jądrowych ze zwykłych gatunków stali. Ponadto Zhejiang podnosi, że przedstawiła złożone pod przysięgą oświadczenie eksperta, który wbrew temu, co stwierdził Sąd w pkt 208 zaskarżonego wyroku, stwierdził w sposób wystarczająco precyzyjny, że zwykły gatunek stali może być wykorzystywany do produkcji rur i przewodów, bez szwu, ze stali nierdzewnej do zastosowań jądrowych, podczas gdy cena sprzedaży i koszt produktów do zastosowań jądrowych są znacznie wyższe niż cena sprzedaży i koszt zwykłych produktów.
- 99 Zhejiang uważa, po pierwsze, że Komisja nie mogła stwierdzić na podstawie niezwyfikowanych informacji pochodzących od indyjskiego producenta eksportującego, iż producent ten nie produkował rur i przewodów, bez szwu, ze stali nierdzewnej do zastosowań jądrowych lub wojskowych ze zwykłych gatunków stali, podczas gdy broszura tego producenta eksportującego nie wyklucza możliwości wytwarzania przez niego takich produktów. Po drugie, utrzymuje ona, że Komisja nie może w żadnym razie nakładać na nią ciężaru dowodu istnienia takiej możliwości. Zhejiang uważa ponadto, że w pkt 207 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie zinterpretował jej argumenty, które nie dotyczyły ceny produktów, lecz wyższych kosztów produkcji, które Komisja wzięła pod uwagę przy ustalaniu współczynników, które posłużyły do dostosowania wartości normalnej w niniejszej sprawie.

100 Zhejiang uważa ponadto, że błędny wybór struktury NKP doprowadził do tego, że dostosowanie przewidziane w art. 2 ust. 10 lit. k) rozporządzenia 2016/1036 nie było już możliwe. Wbrew temu, co stwierdził Sąd w pkt 195 zaskarżonego wyroku, Zhejiang uważa, że wykazała ona, iż znaczące różnice w kosztach produkcji były odzwierciedlone w cenach sprzedaży produktów, wobec czego dostosowanie było konieczne. Tak więc Komisja nie uwzględniła zmiany okoliczności zaistniałej w toku postępowania w sprawie przeglądu, wobec czego, zdaniem tej spółki, Sąd, nie stwierdzając takiego pominięcia, naruszył zarówno orzecznictwo dotyczące zespołu orzekającego i Organu Apelacyjnego WTO, jak i wyrok z dnia 19 września 2013 r., *Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Rada* (C-15/12 P, EU:C:2013:572), zgodnie z którym jeżeli na etapie przeglądu metoda wykorzystana w pierwotnym dochodzeniu nie jest zgodna z art. 2 rozporządzenia 2016/1036, Komisja jest zobowiązana do zaprzestania stosowania tej metody.

101 Komisja kwestionuje zasadność zarzutu trzeciego odwołania.

Ocena Trybunału

102 Przede wszystkim nie można uwzględnić argumentacji Zhejiang, zgodnie z którą Sąd naruszył prawo, błędnie stosując art. 2 ust. 10 i 11 oraz art. 11 ust. 9 rozporządzenia 2016/1036.

103 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 11 ust. 9 rozporządzenia nr 2016/1036 we wszystkich przeglądach Komisja stosuje metodę wykorzystywaną w trakcie pierwotnego postępowania, które doprowadziło do nałożenia spornego cła antydumpingowego, pod warunkiem że okoliczności nie uległy zmianie, z należyтым uwzględnieniem w szczególności przepisów art. 2 tego rozporządzenia.

104 W związku z tym wyjątek pozwalający instytucjom Unii na zastosowanie w toku postępowania w sprawie przeglądu na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia 2016/1036 metody innej niż wykorzystana w postępowaniu pierwotnym, w przypadku gdy uległy zmianie okoliczności, musi podlegać ścisłej wykładni, ponieważ odstępstwo lub wyjątek od zasady ogólnej należy interpretować zawężająco (wyrok z dnia 19 września 2013 r., *Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Rada*, C-15/12 P, EU:C:2013:572, pkt 17 i przytoczone tam orzecznictwo).

105 Tymczasem w pkt 202 zaskarżonego wyroku Sąd wskazał, że ponieważ okoliczności nie uległy zmianie, Komisja wykorzystwała tę samą metodą co w dochodzeniu, które doprowadziło do nałożenia cła antydumpingowego, jak tego wymaga art. 11 ust. 9 rozporządzenia 2016/1036.

106 O ile prawdą jest, że na instytucjach Unii spoczywa obowiązek wykazania, że okoliczności uległy zmianie, w celu zastosowania innej metody niż metoda wykorzystana w postępowaniu pierwotnym (wyrok z dnia 19 września 2013 r., *Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Conseil*, C-15/12 P, EU:C:2013:572, pkt 18), o tyle w niniejszej sprawie Komisja ani nie podnosiła zmiany okoliczności, ani nie zastosowała innej metody.

107 Następnie należy również oddalić argumentację Zhejiang, zgodnie z którą Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne w zakresie, w jakim stwierdził, po pierwsze, że Zhejiang nie wykazała, iż ceny rur i przewodów wytwarzanych przy zastosowaniu metody przebijania i wytłaczania na gorąco uwzględniały istotne różnice w kosztach produkcji, a po drugie, że porównywalna sprzedaż krajowa w Indiach nie uwzględniała szczególnych gatunków stali zazwyczaj wykorzystywanych do szczególnych produktów do zastosowań wojskowych lub jądrowych.

- 108 Żadne przeinaczenie okoliczności faktycznych nie wynika bowiem w sposób oczywisty z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, jak wymaga tego orzecznictwo przypomniane w pkt 66 niniejszego wyroku. W pierwszej kolejności Sąd w pkt 205 zaskarżonego wyroku, po pierwsze, uzasadnił odrzucenie twierdzeń Zhejiang dotyczących podnoszonej produkcji przez indyjskiego producenta eksportującego specjalnych produktów wytwarzanych ze szczególnego gatunku stali do zastosowań jądrowych i wojskowych, uznając, że odniesienie do broszury tej spółki, która powołuje się w sposób ogólny na sektor jądrowy i wojskowy, nie wystarczy, by stwierdzić, iż rzeczywiście produkuje ona takie produkty. Po drugie, Sąd stwierdził, że odniesienia do producentów z Unii i Stanów Zjednoczonych nie pozwalają uzasadnić twierdzeń Zhejiang dotyczących produkcji takich produktów w Indiach.
- 109 Zawarte w pkt 207 zaskarżonego wyroku odniesienie Sądu do „cen” zamiast „kosztów” producentów w Stanów Zjednoczonych nie podważa ustaleń dokonanych w pkt 205 i 206 tego wyroku, wobec czego nie jest ono istotne.
- 110 W drugiej kolejności Sąd stwierdził, w pkt 208 zaskarżonego wyroku, nie wypowiadając się w przedmiocie dopuszczalności złożonego pod przysięgą oświadczenia eksperta przedstawionego przez Zhejiang na późniejszym etapie postępowania, że wspomniane oświadczenie, sformułowane w sposób ogólny, nie mogło podważyć ustaleń dotyczących cech NKP.
- 111 W trzeciej i ostatniej kolejności, co się tyczy zarzucanego Sądowi nieuwzględnienia znacznych różnic w kosztach produkcji, które znajdowały odzwierciedlenie w cenach sprzedaży różnych rodzajów rozpatrywanych produktów, z pkt 195 zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd stwierdził w pierwszej kolejności, iż metody produkcji stosowane w odniesieniu do każdego rodzaju produktu nie miały co do zasady znaczenia, ponieważ punktem odniesienia dla porównania stanowił rodzaj produktu końcowego, niezależnie od metod produkcji stosowanych do jego wytworzenia.
- 112 Następnie Sąd stwierdził, że Zhejiang ani nie twierdziła, ani nie wykazała przed nim, że podnoszone różnice w metodach produkcji miały wpływ na identyczność lub podobieństwo rozpatrywanych produktów.
- 113 W świetle powyższych rozważań zarzut trzeci należy w części odrzucić jako oczywiście niedopuszczalny, a w pozostałym zakresie oddalić jako oczywiście bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu czwartego

Argumentacja stron

- 114 Zhejiang podnosi, że w pkt 230–232, 234, 236, 239, 241 i 245–251 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył prawo oraz przeinaczył okoliczności faktyczne, ponieważ nie stwierdził, że metoda przyjęta przez Komisję w celu określenia współczynników mających zastosowanie do wartości normalnej rur i przewodów, bez szwu, ze stali nierdzewnej bez bezpośredniego porównania z wywozonymi NKP była błędna i nie zapewniła uzyskania obiektywnej wartości normalnej w odniesieniu do Zhejiang na podstawie art. 2 rozporządzenia 2016/1036.
- 115 W pierwszej kolejności Zhejiang uważa, że Sąd naruszył w pkt 230–232 zaskarżonego wyroku art. 2 ust. 10 i 11 oraz art. 20 ust. 2 i 4 rozporządzenia 2016/1036, odrzucając w sposób pobieżny jej argumenty dotyczące istotnych uchybień w sposobie, w jaki Komisja dokonała obliczenia

marginesu dumpingu dla większości produktów Zhejiang wywożonych do Unii, które nie były bezpośrednio porównywalne z rurami i przewodami, bez szwu, ze stali nierdzewnej sprzedawanymi przez indyjskiego producenta eksportującego na jej rynku krajowym w Indiach.

- 116 W drugiej kolejności Zhejiang uważa, że Sąd naruszył prawo i przeinaczył okoliczności faktyczne, stwierdzając w pkt 234 zaskarżonego wyroku, że Komisja posłużyła się „w marginalnym zakresie” informacjami dotyczącymi rur i przewodów, bez szwu, ze stali nierdzewnej rodzaju „rury okładzinowe i przewody rurowe, w rodzaju tych stosowanych do wierceń ropy naftowej lub gazu”, w odniesieniu do których sprzedaż producentów unijnych posłużyła jako podstawa ustalenia wartości normalnej. Zdaniem Zhejiang, po pierwsze, Komisja była zobowiązana zastosować kryterium „zwykłego obrotu handlowego”. Po drugie, Komisja miała stwierdzić, iż w celu ustalenia wartości normalnej tych produktów wykorzystwała dane przekazane przez producentów unijnych, nie używając terminu „w marginalnym zakresie”, wobec czego Zhejiang uważa, że Komisja przyjęła cenę sprzedaży konkretnego NKP w Unii. Jednakże według Zhejiang Komisja przyznała, że skonstruowała wartość normalną rzeczonoego NKP, przy czym nie wyjaśniła sposobu postępowania. Zhejiang uważa, po pierwsze, że art. 2 ust. 7 rozporządzenia 2016/1036 przewiduje hierarchię metod ustalania wartości normalnej i nie pozwala na posłużenie się informacjami jedynie „w marginalnym zakresie”. Po drugie, uważa ona, że sformułowanie to, które jest zbyt ogólne, pozwala Komisji na odstępianie od różnych możliwości określonych w art. 2 ust. 7 rozporządzenia 2016/1036, które odnoszą się do wartości normalnej, w tym do wartości normalnej konstruowanej, a nie do nieokreślonych elementów cen sprzedaży w Unii.
- 117 W trzeciej kolejności Zhejiang uważa, że Sąd w pkt 236 zaskarżonego wyroku przeinaczył okoliczności faktyczne dotyczące zastosowania współczynników producentów z Unii i Stanów Zjednoczonych do cen sprzedaży indyjskiego producenta eksportującego. Zhejiang twierdzi zatem, że przedstawiła Komisji liczne dowody, w tym oświadczenie złożone pod przysięgą, wykazujące, że koszty produkcji rur i przewodów, bez szwu, ze stali nierdzewnej do zastosowań jądrowych lub wojskowych są znacznie wyższe niż koszty produkcji rur i przewodów, bez szwu, ze stali nierdzewnej do zwykłych zastosowań. W konsekwencji Zhejiang stwierdza, że Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, orzekając w pkt 239 zaskarżonego wyroku, iż ograniczyła się ona do dokonania zwykłych niepopartych dowodami twierdzeń poprzez wskazanie, iż rury i przewody do zastosowań jądrowych lub wojskowych generują znacznie wyższe koszty produkcji niż rury i przewody, bez szwu, ze stali nierdzewnej do zwykłych zastosowań handlowych.
- 118 W czwartej kolejności Zhejiang podnosi, że Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, stwierdzając w pkt 241 zaskarżonego wyroku, iż Komisja dysponowała dwiema możliwościami w celu określenia współczynników, które należy zastosować, i postanowiła, korzystając z przysługującego jej szerokiego zakresu uznania, nie zastosować zaproponowanej przez ową spółkę alternatywnej metody. Ponadto w pkt 245–251 zaskarżonego wyroku Sąd wyciągnął błędne wnioski. Zdaniem Zhejiang posłużenie się wykazami kosztów i standardowych cen stosowanych przez przemysł Unii i Stanów Zjednoczonych było jedynym dostępnym Komisji rozwiązaniem do celów określenia współczynników, które nie byłyby zawyżone z powodu większych kosztów produkcji rur i przewodów, bez szwu, ze stali nierdzewnej do zastosowań wojskowych lub jądrowych w Stanach Zjednoczonych i Unii. Po przypomnieniu różnych elementów, które wpływają na koszt NKP, Zhejiang podnosi, że Komisja w sposób arbitralny i błędny zawyżyła współczynniki dotyczące gatunku stali i obróbki końcowej, podczas gdy zastosowane przez nią współczynniki odnoszą się również do różnic między NKP dotyczących zewnętrznej średnicy, grubości ścian i licznych innych elementów NKP, które nie zostały wykluczone przez Komisję przy określaniu różnicy w kosztach końcowych w odniesieniu do gatunku stali i kosztu obróbki

końcowej. Zhejiang proponuje zastosowanie prawidłowej metody pozwalającej stwierdzić ujemny dumping i wskazuje, że błędna metoda zastosowana przez Komisję w celu określenia współczynników odnosiła się do co najmniej dwóch trzecich całkowitego wywozu.

119 Komisja kwestionuje zasadność zarzutu czwartego odwołania.

Ocena Trybunału

120 W pierwszej kolejności należy zauważyć, że z pkt 230 i 231 zaskarżonego wyroku wynika, iż Sąd oddalił argumenty Zhejiang zmierzające do wykazania błędu w obliczeniu marginesu dumpingu w odniesieniu do większości wywozu tej spółki do Unii ze względu na fakt, iż zdaniem tej spółki wywóz ten nie był bezpośrednio porównywalny z rurami i przewodami, bez szwu, ze stali nierdzewnej sprzedawanymi przez indyjskiego producenta eksportującego na jej rynku krajowym w Indiach.

121 W zakresie, w jakim argumenty te opierały się zasadniczo na tym samym rozumowaniu, jakie Zhejiang przedstawiła na poparcie zarzutu opartego na naruszeniu jej prawa do obrony, należy stwierdzić, że Sąd oddalił owe argumenty bez naruszenia przy tym prawa.

122 W drugiej kolejności należy zauważyć, że Zhejiang opiera się na błędnej interpretacji pkt 234 zaskarżonego wyroku.

123 W tym punkcie Sąd, odpowiadając na argument Zhejiang, zgodnie z którym Unia mogła być wykorzystana jako „państwo analogiczne”, stwierdził bowiem, że Komisja wybrała Indie jako państwo analogiczne oraz że „sprzedaż producentów unijnych dotycząca dwóch NKP, do których odnosi się [Zhejiang] była wykorzystywana jedynie w marginalnym zakresie”. W tych słowach Sąd podkreślił jedynie fakt, że Komisja oparła się na danych producentów unijnych wyłącznie w odniesieniu do NKP, dla których nie istniały podobne NKP sprzedawane przez indyjskiego producenta eksportującego.

124 W trzeciej kolejności, jeśli chodzi o argument Zhejiang dotyczący stosowania kryterium „zwykłego obrotu handlowego”, należy zauważyć, że spółka ta nie wskazała w tym względzie punktów zaskarżonego wyroku, w których dopuszczono by się naruszenia prawa, w związku z czym argument ten jest niedopuszczalny na etapie odwołania.

125 W każdym wypadku argument ten jest bezzasadny, ponieważ art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia 2016/1036 nie dotyczy kryterium „zwykłego obrotu handlowego”.

126 W czwartej kolejności należy oddalić argument Zhejiang, zgodnie z którym Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne w pkt 236 zaskarżonego wyroku, w zakresie, w jakim stwierdził, że Komisja wykorzystwała dostosowane ceny indyjskiego producenta eksportującego do wywozu rur i przewodów, bez szwu, ze stali nierdzewnej wytwarzanych przez Zhejiang rodzaju „rury okładzinowe i przewody rurowe, w rodzaju tych stosowanych do wierceń ropy naftowej lub gazu”.

127 Wbrew bowiem temu, co twierdzi Zhejiang, Sąd stwierdził w tym punkcie, po pierwsze, że współczynniki zostały określone na podstawie kosztów produkcji producentów ze Stanów Zjednoczonych lub z Unii i zostały zastosowane do cen sprzedaży indyjskiego producenta eksportującego.

- 128 Po drugie, Sąd oddalił argument Zhejiang, zgodnie z którym margines dumpingu większości wywożonych przez nią produktów wynikał z danych pochodzących ze Stanów Zjednoczonych lub z Unii. Sąd stwierdził w tym względzie, że ustalenie wartości normalnej dla większości produktów Zhejiang wywożonych do Unii było oparte na danych przekazanych przez indyjskiego producenta eksportującego oraz że fakt, iż Komisja zastosowała współczynniki obliczone na podstawie kosztów produkcji producentów z Unii lub Stanów Zjednoczonych w celu dostosowania wartości normalnej rodzaju produktu najbardziej zbliżonego do produktu indyjskiego producenta eksportującego, nie może podważyć tego stwierdzenia.
- 129 W piątej kolejności, zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 56 niniejszego wyroku, należy odrzucić argument Zhejiang skierowany przeciwko pkt 239 zaskarżonego wyroku jako niedopuszczalny na etapie odwołania.
- 130 W zakresie bowiem, w jakim Zhejiang kwestionuje stwierdzenie Sądu, zgodnie z którym jej argumenty zmierzające do wykazania, że rury i przewody, bez szwu, ze stali nierdzewnej do zastosowań jądrowych lub wojskowych, nawet wykonane ze zwykłej stali, generują znacznie wyższe koszty produkcji niż produkcja rur i przewodów, bez szwu, ze stali nierdzewnej do zastosowań handlowych, nie zostały poparte dowodami, a także stwierdzenie, że odesłanie do kilku załączników nie pozwoliło Sądowi na dokładne określenie podniesionych zarzutów i argumentów, nie wykazując jednak, że Sąd naruszył prawo, należy uznać, iż Zhejiang dąży w istocie do tego, aby Trybunał zastąpił własną ocenę dowodów oceną dokonaną przez Sąd.
- 131 W szóstej kolejności należy oddalić jako bezzasadny argument Zhejiang, zgodnie z którym posłużenie się wykazem kosztów i standardowych cen przemysłu Unii i Stanów Zjednoczonych było jedyną możliwością dostępną Komisji do celów prawidłowego określenia współczynników, jakie należy zastosować.
- 132 W tym względzie w pkt 241 i 242 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, nie popełniając błędu, że obiektywny charakter dostosowania i porównania, do którego doprowadziło dostosowanie oparte na tym oszacowaniu, nie może być oceniany w świetle istnienia bardziej odpowiednich alternatywnych metod. Sąd stwierdził zatem, wyjaśniając powody, dla których Komisja nie przyjęła alternatywnych metod, że Zhejiang nie wykazała istnienia jakiegokolwiek niezgodności z prawem metody zastosowanej przez Komisję.
- 133 W siódmej i ostatniej kolejności – zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 56 niniejszego wyroku zakwestionowanie przez Zhejiang pkt 245–251 zaskarżonego wyroku należy odrzucić jako niedopuszczalne na etapie odwołania w zakresie, w jakim zmierza ono w istocie do tego, aby Trybunał zastąpił własną oceną dowodów oceną dokonaną przez Sąd, bez wykazania jakiegokolwiek naruszenia prawa lub przeinaczenia okoliczności faktycznych.
- 134 Z powyższego wynika, że zarzut czwarty należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu piątego

Argumentacja stron

- 135 Zhejiang podnosi, że Sąd naruszył prawo w pkt 268 i 269 zaskarżonego wyroku, w zakresie, w jakim uwzględnił w swoich wnioskach dotyczących wpływu na Unię podcięcia cenowego rur i przewodów, bez szwu, ze stali nierdzewnej wytwarzanych przez Zhejiang, cen stosowanych

przez przemysł Unii w odniesieniu do rur i przewodów do zastosowań wojskowych lub jądrowych oraz cen rur i przewodów bez szwu ze stali nierdzewnej wytwarzanych przez Zhejiang, stosowanych w procedurach celnych uszlachetniania czynnego, z naruszeniem art. 3 ust. 2, 3, 5 i 6 oraz art. 11 ust. 2 rozporządzenia 2016/1036.

- 136 W tym względzie Zhejiang podnosi, że w toku postępowania w sprawie przeglądu przywóz do Unii rur i przewodów, bez szwu, ze stali nierdzewnej pochodzących z Chin zmniejszył się w porównaniu z przywozem z Indii. I tak wskazała ona na okoliczność, że ceny rur i przewodów, bez szwu, ze stali nierdzewnej stosowane przez Zhejiang były niższe od indyjskich cen wywozu rur i przewodów, bez szwu, ze stali nierdzewnej do Unii w tym samym okresie. Przypominając dane statystyczne, które wskazują, że chińskie ceny eksportowe rur i przewodów, bez szwu, ze stali nierdzewnej były zawsze wyższe niż indyjskie ceny eksportowe rur i przewodów, bez szwu, ze stali nierdzewnej wywożonych do Unii, Zhejiang uważa, iż Komisja popełniła błąd, opierając swą ocenę szkody wyrządzonej przemysłowi Unii i prawdopodobnego ponownego wystąpienia tej szkody na podcięciu cen stosowanych przez chińskich eksporterów rur i przewodów rurowych, bez szwu, ze stali nierdzewnej w stosunku do cen przemysłu Unii. Potwierdzając tę ocenę w pkt 267 zaskarżonego wyroku, Sąd również, zdaniem Zhejiang, naruszył prawo.
- 137 Ponadto zdaniem Zhejiang Sąd popełnił błąd, zgadzając się w pkt 269 zaskarżonego wyroku z podejściem Komisji, zgodnie z którym przywóz z Indii lub innych państw trzecich nie był jedynym czynnikiem powodującym szkodę dla przemysłu Unii w okresie objętym dochodzeniem przeglądownym. Uważa ona, że twierdzenie Sądu, zgodnie z którym podniesiona przez Zhejiang znaczna różnica wynika z nieuwzględnienia ceny przywozu w ramach procedury uszlachetniania czynnego, pomija fakt, iż produkowane przez Zhejiang rury i przewody, bez szwu, ze stali nierdzewnej objęte procedurą uszlachetniania czynnego nigdy nie zostały przywiezione do Unii i nigdy nie zostały wprowadzone do swobodnego obrotu na rynku Unii. Zhejiang wnioskuje z tego, że Sąd naruszył prawo w pkt 268 i 269 zaskarżonego wyroku, gdy uwzględnił w swoich ustaleniach dotyczących podjęcia cenowego ceny stosowane przez Zhejiang w odniesieniu do rur i przewodów, bez szwu, ze stali nierdzewnej w ramach procedury uszlachetniania czynnego.
- 138 Komisja kwestionuje zasadność zarzutu piątego odwołania.

Ocena Trybunału

- 139 Zdaniem Trybunału argumentu Zhejiang, zgodnie z którym Sąd błędnie stwierdził w pkt 269 zaskarżonego wyroku, że przywóz z Indii lub innych państw trzecich nie był jedynym czynnikiem powodującym szkodę dla przemysłu Unii w okresie objętym dochodzeniem przeglądownym, i w konsekwencji oddalił jej argumenty, nie można uwzględnić.
- 140 Sąd wskazał bowiem w pkt 267–269 zaskarżonego wyroku, że ustalenie szkody wyrządzonej przemysłowi Unii i prawdopodobieństwa ponownego jej wystąpienia było oparte na poziomach podjęcia cenowego przywozu z Chin i że Komisja uwzględniła przywóz z Indii w ramach różnych czynników powodujących szkodę. Ponadto Sąd zbadał argumenty Zhejiang zmierzające do podważenia tego stwierdzenia i oddalił je.
- 141 Ponieważ Zhejiang nie wykazała żadnego naruszenia prawa lub przeinaczenia faktów, należy stwierdzić, że zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 56 niniejszego wyroku jej argumentacja zmierza w istocie do tego, by Trybunał zastąpił własną oceną dowodów ocenę dokonaną przez Sąd, wobec czego jest ona niedopuszczalna na etapie odwołania.

- 142 Ponadto należy zauważyć, że argument Zhejiang, zgodnie z którym Sąd niesłusznie stwierdził w pkt 269 zaskarżonego wyroku, że znaczna różnica między ceną przywozu z Indii a ceną przywozu z Chin wynika z nieuwzględnienia ceny przywozu w ramach procedury uszlachetniania czynnego, podczas gdy nigdy nie dokonała ona przywozu do Unii rur i przewodów, bez szwu, ze stali nierdzewnej objętych procedurą uszlachetniania czynnego, opiera się na błędnej interpretacji zaskarżonego wyroku.
- 143 W tym względzie należy zauważyć, że w rzeczonym punkcie Sąd nie odniósł się do przywozu dokonanego przez Zhejiang, lecz ogólnie do przywozu z Chin. Sąd oddalił zatem argument Zhejiang, zgodnie z którym cena przywozu z Indii była zawsze „znacznie” niższa od ceny przywozu z Chin, stwierdzając, że nawet jeśli średnia cena przywozu z Indii była niższa od średniej ceny przywozu z Chin, to była ona bardzo zbliżona do ceny przywozu w okresie objętym dochodzeniem przeglądowym, i że podniesiona przez Zhejiang znaczna różnica wynikała z nieuwzględnienia cen przywozu w ramach procedury uszlachetniania czynnego.
- 144 Z całości powyższych rozważań wynika, że zarzut piąty odwołania należy również oddalić, a w konsekwencji odwołanie należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

- 145 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach. Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania, mającego zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 146 Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie Zhejiang kosztami postępowania, a ta przegrała sprawę, należy obciążyć Zhejiang, poza jej własnymi kosztami, także kosztami poniesionymi przez Komisję.

Z powyższych względów Trybunał (dziewiąta izba) orzeka, co następuje:

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals Co. Ltd pokrywa, oprócz własnych kosztów, koszty poniesione przez Komisję Europejską.

Podpisy